

Arrest

nr. 311 900 van 27 augustus 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BECKERS
Oude Diestsesteenweg 13
3010 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2024 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BECKERS en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2023 dient de verzoeker een aanvraag tot verblijf in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in, dit in zijn hoedanigheid van familielid van een onderdaan van een derde land die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of om er zich te vestigen. Meer bepaald beoogt de verzoeker een verblijfsrecht te verkrijgen als echtgenoot van mevrouw G.E., van Nigeriaanse nationaliteit.

Op 24 januari 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Het betreft de thans bestreden beslissing, die op 25 januari 2024 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 26§4² van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

*Naam: A. (...)
Voorna(a)m(en): C. E. (...)
Nationaliteit: Nigeria
Geboortedatum: (...).1976
Geboorteplaats: E. (...)
Identificatienummer in het Rijksregister:³ xxx
Verblijvende te/ verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene diende op 01 06.2023 een verblijfsaanvraag in op basis van gezinshereniging artikel 10 in functie van zijn echtgenote (mevr. G. E. (...)) met RRN xxx, hierna de referentiepersoon). Hij werd op 01 06.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15bis en vervolgens op 08.11.2023 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 01.03.2024.

Uit de aangebrachte documenten blijkt dat de referentiepersoon niet voldoende bewijst te beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10§5 van de wet van 15/12/1980. Deze bestaansmiddelen moeten tenminste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14§1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij de aanvraag dd. 01 06.2023 legde betrokkene de volgende stukken voor inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon:

- Een arbeidsovereenkomst tussen de referentiepersoon en T. (...) BVBA, over een contract van bepaalde duur (23.04.2021 t.e.m 21.05.2021).*
- Loonbrieven met bijlagen van betrokkene van de periode oktober 2022 t.e.m. april 2023*
- Een aanvraag tot het bekomen van bijkomende arbeidsuren van de referentiepersoon d.d. 23 04.2021*
- Loonbrieven op naam van de referentiepersoon als arbeider/huishoudhulp voor de maanden januari 2022 t.e.m. december 2022*
- Een attest van de Christelijke Mutualiteit waaruit blijkt dat:
o op naam van de referentiepersoon een arbeidsongeschiktheid (+66%) werd geregistreerd van 23 11.2022 t.e.m. 22.06.2023
o op naam van de referentiepersoon werkverwijdering wegens zwangerschap werd geregistreerd van 09.01.2023 t.e.m. 16.03.2023
o op naam van de referentiepersoon moederschapsrust werd geregistreerd van 17 03.2023 t.e.m. 22.06.2023*

Voor de onderzochte periode van 01.01.2023 t.e.m. 09.05.2023 heeft bovengenoemde de volgende uitkeringen wegens arbeidsongeschiktheid ontvangen:

- van 16-04-2023 t.e.m. 30-04-2023: 597,72 EUR*
- van 03-04-2023 t.e.m. 15-04-2023: 599,06 EUR*
- van 17-03-2023 t.e.m. 02-04-2023: 814,94 EUR*
- van 09-01-2023 t.e.m. 16-03-2023. 3.013,68 EUR*
- van 03-01-2023 t.e.m. 08-01-2023. 315,55 EUR*
- van 01-01-2023 t.e.m. 02-01-2023: 58,21 EUR*

Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Op basis van de voorgelegde documenten kan onze dienst niet concluderen dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10 §5 van de wet van 15/12/1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

De voorgelegde loonbrieven geven enkel een beeld van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor de periode januari 2022 t.e.m. december 2022, maar geven geen beeld van de bestaansmiddelen van de

referentiepersoon op het moment van de verblijfsaanvraag. Ook de arbeidsovereenkomst en het document "aanvraag voor bijkomende arbeidsuren" tonen enkel aan dat de referentiepersoon economisch actief was maar doet geen afbreuk aan onze vaststelling.

Verder blijkt uit de door u aangeleverde informatie dat de referentiepersoon in januari 2023 ziekteuitkeringen heeft ontvangen voor een totaal nettobedrag van EUR 1297,56. In de periode 09-01-2023 tot 16-03-2023 was dit EUR 3013,68, maar er wordt geen verdere info gegeven rond de exacte bedragen die werden uitbetaald in deze periode. Verder beschikt onze dienst nog over onderstaande info: van 17-03-2023 t.e.m. 02-04-2023 is er EUR 814,94 ontvangen aan ziekteuitkering, van 03-04-2023 t.e.m. 15-04-2023 was dit EUR 599,06 en van 16-04-2023 t.e.m. 30-04-2023 EUR 597,72.

Onze dienst kan uit de aangeleverde bewijsstukken niet concluderen dat de inkomsten van de referentiepersoon boven het bedoelde bedrag liggen van honderdtwintig procent bedoeld in artikel 14 §1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Wij kunnen enkel concluderen dat het op basis van de voorgelegde stukken duidelijk is dat niet aan de hierboven gestipuleerde inkomstenvoorwaarde is voldaan. Cf. 10ter, §2 dient de minister of zijn gemachtigde, wanneer men niet voldoet aan het toereikende karakter van de bestaansmiddelen, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden in artikel 10 wordt de verblijfsaanvraag van betrokkene geweigerd.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat hem niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor zijn verblijfsrecht. Zodra de referentiepersoon beschikt over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, staat het betrokkene vrij om een nieuwe aanvraag gezinshereniging in te dienen. Indien betrokkene op een andere basis een verblijfsaanvraag wenst in te dienen, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet bepaalde procedure te volgen.

Uit het dossier blijkt dat het gezin verder bestaat uit één gezamenlijk kind van betrokkene en referentiepersoon (A. E. (...) met RRN xxx), evenals twee kinderen van de referentiepersoon/stiefkinderen van betrokkene (J., E. (...) met RRN xxx en J., E. (...) met RRN xxx). Het feit dat er kinderen zijn binnen het gezin, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Dit doet volgens onze dienst geen afbreuk aan 'het belang van de kinderen', want zodra betrokkene wel de nodige reglementaire stappen heeft gezet om te voldoen aan de inkomstenvoorwaarde, staat het hem vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen. Dit ontslaat hem dus eveneens niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren. In tussentijd kan het gezin gebruikmaken van de moderne communicatiemiddelen om contact te houden met elkaar en hun gezinsband te onderhouden.

De referentiepersoon en de kinderen zijn bovendien in België gemachtigd tot verblijf, indien zij dat wensen kunnen zij het Rijk in- en uitreizen om betrokkene in het land van herkomst/origine te bezoeken. De moeder kan voor een korte periode de zorg voor de kinderen verderzetten. Gezien er geen elementen naar voor worden gebracht waarom dat niet mogelijk zou zijn, acht onze dienst het een redelijke overweging dat betrokkene zich voor een korte periode naar het buitenland kan begeven om zich in regel te stellen. Verder werden er geen elementen naar voor gebracht die getuigen dat de kinderen in een kwetsbare situatie zou kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene ten allen tijde van elementair belang is. De verblijfsmachtiging van de moeder en de kinderen komen in geen enkele mate in het gedrang bij een eventuele afwezigheid van betrokkene. Onze dienst concludeert dat de veiligheid en het emotionele welzijn van de kinderen niet dusdanig wordt bedreigd of verstoord wanneer betrokkene zich eventueel naar het buitenland zou begeven om een verblijfsaanvraag (al dan niet gezinshereniging) in te dienen via de wet voorziene procedure, noch is dat het geval wanneer de kinderen (eventueel samen met de moeder) betrokkene gaat vervoegen in het buitenland om van daaruit een nieuwe aanvraag in te dienen. Betrokkene roept ook geen banden in met eventuele andere gezins- of familieleden. Ook medische elementen zijn niet voorgelegd.

Let wel: onze beslissing is niet vergezeld van een besluit tot verwijdering van het grondgebied. Betrokkene is dus op dit moment en op basis van onze beslissing op geen enkele manier verplicht om omwille van die reden het land te verlaten om zich naar het buitenland te begeven om een nieuwe verblijfsaanvraag (al dan niet) gezinshereniging in te dienen via de wet voorziene procedure. Bijgevolg concludeert onze dienst dat de gezinscel niet moet worden verbroken. Bijgevolg is het geen verplichting dat de kinderen het Rijk zouden moeten verlaten en de scholing zouden moeten stopzetten of pauzeren. Indien betrokkene alsnog ervoor kiest om zich naar het buitenland te begeven om aldaar de aanvraag in te dienen, kan zij in tussentijd via de moderne communicatiemiddelen eventueel het contact en de gezinsband met de gezinsleden onderhouden. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd op 27 februari 2024 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.3. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 10, § 2, derde lid en § 5, 10ter, § 2, tweede lid en 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna ook: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Doordat, de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging in functie van zijn echtgenote mevrouw E. G. (...) heeft geweigerd omwille van de reden dat verzoeker niet zou bewijzen dat mevrouw G. (...) beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 Vw,

En doordat, de bestreden beslissing een opsomming maakt van de stukken inzake bestaansmiddelen van de referentiepersoon waaronder een arbeidscontract tussen de referentiepersoon en T. (...) BVBA, de loonbrieven van de referentiepersoon van januari tot december 2022, de loonbrieven met bijlagen van verzoeker van de periode oktober 2022 tot en met april 2023 en de attesten van de Christelijke Mutualiteit (hierna: CM) maar verwerende partij haar beslissing vervolgens enkel baseert op de attesten van de CM die enkel de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen van mevrouw G. (...) attesteren van januari 2023 tot april 2023,

En doordat, de bestreden beslissing de overige stukken inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon volledig buiten beschouwing laat,

En doordat, de bestreden beslissing dd. 24 januari 2024 werd genomen maar liefst meer dan 7 maanden na de aanvraag en de bestreden beslissing stelt dat 'tot op heden hun dienst geen andere documenten heeft ontvangen inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon'

En doordat, de bestreden beslissing oordeelt dat de voorgelegde loonbrieven enkel een beeld geven van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon van de periode januari 2022 tot december 2022 en geen beeld geven van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon op het moment van de verblijfsaanvraag,

En doordat, de bestreden beslissing over de enige in aanmerking genomen stukken, de attesten van de CM stelt dat voor de periode 9-01-2023 tot 16-03-2023 3013,68 euro aan ziekteuitkeringen werden verleend maar geen verdere info wordt gegeven rond de exacte bedragen die werden uitbetaald in die periode,

En doordat, de bestreden beslissing als conclusie het volgende stelt :

"Onze dienst kan uit de aangeleverde bewijsstukken niet concluderen dat de inkomsten van de referentiepersoon boven het bedoelde bedrag liggen van honderdtwintig procent bedoeld in artikel 14 §1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Wij kunnen enkel concluderen dat het op basis van de voorgelegde stukken duidelijk is dat niet aan de hierboven gestipuleerde inkomstenvoorwaarde is voldaan. Cf 10ter, §2 dient de minister of zijn gemachtigde, wanneer men niet voldoet aan het toereikende karakter van de bestaansmiddelen, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Aangezien betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden in artikel 10 wordt de verblijfsaanvraag geweigerd."

En doordat, verwerende partij met deze conclusie de aanvraag weigert omdat uit de attesten van de CM blijkt dat mevrouw G. (...) niet zou beschikken over 120% van het referentiebedrag en zij daarbij nog wijst op haar eigen plicht om, wanneer deze grens niet wordt behaald, te bepalen welke bestaansmiddelen het gezin in concreto nodig heeft om in hun behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, met andere woorden wijst zij zelf op haar plicht om een individuele behoefteanalyse uit te voeren maar vervult zij vervolgens deze plicht geenszins en weigert zij, manifest in strijd met de door haar zelf geciteerde wetsbepaling, artikel 10ter §2 Vw., de aanvraag zonder te zijn over te gaan tot een individuele behoefteanalyse,

Artikel 10, §2 derde lid Vw. bepaalt dat de vreemdeling bedoeld in §1, eerste lid 4° en 5° het bewijs moet aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in §5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden,

Artikel 10, §5 Vw. stelt vervolgens dat:

"§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

Artikel 10ter, §2, tweede lid en artikel 12bis, §2 vierde lid Vw. bepalen dat:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling. "

Uit hogervermelde bepalingen vloeit voort dat degene die een aanvraag indient voor machtiging tot verblijf op basis van gezinshereniging dient te bewijzen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hiervoor wordt een referentiebedrag vooropgesteld van 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' wat inhoudt dat indien het inkomen van de referentiepersoon gelijk is of hoger dan dit bedrag, deze voorwaarde is voldaan en DVZ geen bijkomend onderzoek mag doen naar de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen.¹ Vanaf november 2023 is dit bedrag gelijk aan 2048,53 euro.

Indien dit bedrag niet wordt bereikt, kan verwerende partij de aanvraag niet automatisch weigeren maar moet zij eerst een individuele behoefteanalyse opmaken om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het concrete gezin te voorzien, zonder dat zij ten laste vallen van de sociale bijstand, de artikelen 10ter, §2 en 12bis §2 bepalen daarbij uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dat bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling,

Het is vaste rechtspraak van Uw Raad dat beslissingen waaruit niet blijkt dat DVZ een individuele behoefteanalyse heeft uitgevoerd, onwettig zijn en vernietigd dienen te worden.²

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Daarnaast houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de verwerende partij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken,

In een arrest dd. 8 februari 2018 met nr. 199.458 heeft Uw Raad geoordeeld dat wanneer uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in de zin van voormelde bepaling te vragen, dit impliceert dat de gemachtigde in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding en de beslissing, met andere woorden, dus het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Uw Raad oordeelde eveneens in dit arrest dat het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid Vw. duidelijk bij de gemachtigde ligt en het niet aan de verzoeker is om in de plaats van de gemachtigde een eigen behoefteanalyse te maken.

Ook in het recente arrest dd. 29 november 2023 met nr. 297.902 heeft Uw Raad geoordeeld dat het enkele feit op zich dat het inkomen van een referentiepersoon in theorie onder de grens van de sociale bijstand valt, verwerende partij niet vrijstelt van het voeren van een behoefteanalyse en dat door het niet uitvoeren van een behoefteanalyse, de verplichting onder artikel 42 van de Vreemdelingenwet is geschonden,

Deze rechtspraak kan per analogie toegepast worden op onderhavig dossier nu artikel 10ter, §2, tweede lid en artikel 12bis, §2 vierde lid Vw hetzelfde luiden als artikel 42, §1, tweede lid Vw.

In casu heeft verwerende partij louter gesteld dat de bestaansmiddelen van mevrouw G. (...) onder het referentiebedrag liggen en heeft zij op basis van die motivering de aanvraag automatisch geweigerd, niettegenstaande verwerende partij in de bestreden beslissing wijst op haar plicht om een individuele behoefteanalyse op te maken om te bepalen welke bestaansmiddelen het gezin in concreto nodig heeft zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, heeft zij dit niet gedaan,

Evenmin heeft verwerende partij verzoeker op enige manier gecontacteerd en hem gevraagd om bijkomende bescheiden en inlichtingen over te leggen, gelet op het feit dat deze mogelijkheid uitdrukkelijk door de wet is voorzien, dient verwerende partij hier ook aan tegemoet te komen en kan zij geenszins weigeren zonder om inlichtingen te hebben gevraagd.

Dit geldt des te meer nu de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat aangebrachte stukken onvoldoende bewijs leveren; dat tot op heden, hun dienst geen andere documenten heeft ontvangen inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en dat geen verdere info werd gegeven over de exact uitbetaalde bedragen. Met deze motivering maakt verwerende partij totale abstractie van het feit dat zij zelf de plicht heeft om bijkomende documenten te vragen indien zij van oordeel is dat de documenten onvoldoende bewijs leveren.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker weigert op grond van de reden dat de referentiepersoon niet zou beschikken over voldoende, toereikende en stabiele bestaansmiddelen omdat uit de stukken niet blijkt dat haar inkomsten boven het referentiebedrag van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie zonder daarbij te zijn overgegaan tot het opstellen van een individuele behoefteanalyse en zonder verzoeker te vragen naar bijkomende inlichtingen, schendt de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen,

Voorts heeft verwerende partij haar weigeringsreden louter geput uit de attesten van de CM. Uit deze attesten zou blijken dat de referentiepersoon haar inkomen onder het 120%-referentiebedrag ligt, en op basis daarvan wordt de aanvraag geweigerd.

Echter stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat nog een hele reeks andere stukken werden gevoegd die de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bewijzen. Niettegenstaande verwerende partij hiermee erkent dat al deze stukken het inkomen van de referentiepersoon bewijzen, worden deze stukken niet bij haar beoordeling betrokken.

Daarbij oordeelt de beslissing dat de voorgelegde loonbrieven enkel een beeld geven van de de bestaansmiddelen van de referentiepersoon van de periode januari 2022 tot december 2022 en niet op moment van de verblijfsaanvraag.

Dit is manifest incorrect nu niet alleen loonbrieven werden gegeven van de periode 2022 maar ook loonbrieven werden bijgebracht van verzoeker voor de periode oktober 2022 tot april 2023,

Enerzijds stellen dat tussen de stukken die de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bewijzen loonbrieven zijn van verzoeker van de periode oktober 2022 tot april 2023 zijn bijgebracht, en vervolgens stellen dat de bijgebrachte loonbrieven enkel een beeld geven van de periode januari 2022 tot december 2022 vormt een manifest tegenstrijdige motivering die in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet, alsook het materiële en formele motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet bepalen immers dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overweging moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en afdoende moet zijn. Deze bepalingen vormen een wettelijke verankering van de formele motiveringswet. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, zijnde motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die rechtshandeling in aanmerking genomen kunnen worden. Een motivering die tegenstrijdig is kan niet.

Ook de motivering in de bestreden beslissing die stelt dat er voor de onderzochte periode van 01.01.2023 tot 09.05.2023 enkel arbeidsuitkeringen zijn die werden geattesteerd door de attesten van de CM terwijl er voor deze periode eveneens loonbrieven van verzoeker werden gevoegd bij de aanvraag die niet in beschouwing werden genomen maar daarentegen wel bewijzen dat verzoeker ook een stabiel inkomen heeft dat dient te worden gerekend bij de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon kan beschikken,

De bestaansmiddelen van verzoeker, zijnde de echtgenoot van de referentiepersoon zijn immers geen bestaansmiddelen die uitgesloten zijn in de zin van artikel 10, §5, tweede lid, 2° Vw.

Aangezien de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voorbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigeringsom de reden dat de referentiepersoon in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in de gevallen waar de referentiepersoon aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen voor zover hij aannemelijk maakt over het geheel van de bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.³

Het Hof van Justitie heeft eveneens geoordeeld dat de herkomst van de inkomsten bedoeld in artikel 7, lid 1, c) van de gezinsherenigingsrichtlijn - die in casu van toepassing is nu het gaat om gezinshereniging met een derdelander - niet beslissend is maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan. Het inkomen dat de gezinshereniger moet bewijzen moet niet noodzakelijk afkomstig zijn van de referentiepersoon zelf maar mag ook van een ander familielid zijn of zelfs van een andere derde voor zover dat inkomen stabiel, regelmatig en toereikend is.⁴

Verwerende partij diende dan ook niet enkel het inkomen van mevrouw G. (...) in rekening te nemen maar eveneens het inkomen van verzoeker.

De stukken die verzoeker bij zijn aanvraag heeft gevoegd, tonen immers aan dat verzoeker ook zelf een stabiel inkomen heeft. Verwerende partij erkent enerzijds wel dat de loonbrieven van verzoeker van de periode oktober 2022 tot april 2023 bewijsstukken zijn die de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, mevrouw G. (...), bewijzen, doch neemt zij anderzijds deze loonbrieven, en het stabiele inkomen van verzoeker niet mee in rekening bij het bepalen of mevrouw G. (...) beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

Daarenboven stelt verwerende partij, zonder te motiveren waarom, dat enkel de periode tussen 1 januari 2023 en 9 mei 2023 werd onderzocht. Aangezien verzoeker stukken heeft bijgebracht die gaan over een veel ruimere periode, is het manifest onzorgvuldig om de beslissing enkel te baseren op die periode van 4 maanden. Bovendien werd, zoals reeds gesteld, niet eens alle documenten onderzocht die de bestaansmiddelen van verzoeker binnen deze periode bewijzen.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk dat zowel verzoeker als mevrouw G. (...) een stabiel werk en stabiel inkomen hebben en dat mevrouw G. (...) slechts voor een korte periode omwille van haar hoogzwangere toestand arbeidsongeschikt was. Verwerende partij was van dit laatste op de hoogte nu verzoeker in maart 2023 een annulatieberoep bij Uw Raad indiende tegen de beslissing dd. 30 januari 2023 waarbij een eerdere aanvraag van verzoeker - aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van en zoekjaar na opleiding - werd geweigerd waarin de situatie van verzoeker en zijn gezin in maart 2023 werden uiteengezet. Ingevolge dit beroep tot nietigverklaring heeft verwerende partij de destijds bestreden weigeringsbeslissing ingetrokken en een nieuwe beslissing houdende machtiging tot verblijf genomen. Dit beroep tot schorsing en nietigverklaring in het dossier van verwerende partij waardoor zij hiermee rekening had moeten houden.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing dan ook niet gebaseerd op alle gegevens en feiten die voor het dossier dienstig zijn. De beslissing is gelet daarop manifest in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en de wetsbepalingen die in het middel zijn aangehaald.

Gelet op al hetgeen vooraangaat blijkt zeer duidelijk dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen heeft geschonden.

Het middel is gegrond, de beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.2. Beoordeling

3.2.1. De verzoeker betoogt dat hij ook loonbrieven van zichzelf bij zijn aanvraag heeft gevoegd die bij het nemen van de bestreden beslissing niet in beschouwing werden genomen. De verzoeker benadrukt dat zijn loonbrieven daarentegen wel bewijzen dat hij ook een stabiel inkomen heeft waarmee rekening moet worden gehouden bij het beoordelen van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon kan beschikken.

De verzoeker geeft aan dat zijn bestaansmiddelen als echtgenoot van de referentiepersoon niet zijn uitgesloten in de zin van artikel 10, § 5, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak C-302/18 van 3 oktober 2019. De verzoeker benadrukt dat het Hof heeft geoordeeld dat de herkomst van de inkomsten bedoeld in artikel 7, lid 1, c) van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet beslissend is, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan. Het inkomen dat de gezinshereniger moet bewijzen moet niet noodzakelijk afkomstig zijn van de referentiepersoon zelf maar mag ook van een ander familielid zijn of zelfs van een andere derde voor zover dat inkomen stabiel, regelmatig en toereikend is. De verzoeker betoogt dat artikel 7, lid 1, c), van de Gezinsherenigingsrichtlijn op zijn zaak wel degelijk van toepassing is nu het gaat om gezinshereniging met een derdelander. De verzoeker besluit dat niet enkel het inkomen van zijn echtgenote in rekening moest worden gebracht maar ook zijn inkomsten.

De verzoeker leest in de bestreden beslissing wel dat de verweerder erkent dat hij zijn loonbrieven heeft voorgelegd, maar deze loonbrieven worden vervolgens niet in rekening gebracht bij de beoordeling of mevrouw G. over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

3.2.2. Het wordt niet betwist dat de verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2023 een aanvraag indiende voor toelating tot verblijf in toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, dit in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw G.E., van Nigeriaanse nationaliteit.

Artikel 10, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- (...)

- (...)

(...)"

Artikel 10, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoeker de schending aanvoert, luidt als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5, van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert en waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen, luidt als volgt:

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Beide partijen betwisten niet dat de verzoeker de Nigeriaanse nationaliteit heeft en zijn echtgenote eveneens de Nigeriaanse nationaliteit heeft.

De verzoeker merkt terecht op dat hij valt onder het toepassingsgebied van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn).

Artikel 3.1. van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt immers als volgt:

“1. Deze richtlijn is van toepassing wanneer de gezinshereniger wettig in een lidstaat verblijft, in het bezit is van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel met een geldigheidsduur van één jaar of langer en reden heeft om te verwachten dat hem een permanent verblijfsrecht zal worden toegekend, indien de leden van zijn gezin onderdanen van een derde land met ongeacht welke status zijn.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe zijn gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 – C-403/01, Pfeiffer e.a., punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07 – C-380/07, Angelidaki e.a., punten 197 en 198; en HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48).

Artikel 7, lid 1, c, van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-302/18 van 3 oktober 2019, arrest waarnaar de verzoeker in zijn verzoekschrift heeft gewezen, heeft het Hof als volgt geoordeeld:

“37 Daarnaast moet in verband met de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109 worden opgemerkt dat ook in artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 een vereiste voorkomt om te beschikken over „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan” om zich te onderhouden. Het Hof heeft al geoordeeld dat uit de tekst van deze bepaling, en in het bijzonder uit het gebruik van de termen „stabiel” en „regelmatig”,

volgt dat deze financiële middelen in zekere mate een bestendig en continu karakter moeten hebben. Hiertoe beoordelen de lidstaten, in de bewoordingen van de tweede volzin van artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86, met name de „regelmaat” van deze inkomsten (zie in die zin arrest van 21 april 2016, Khachab, C-558/14, EU:C:2016:285, punt 30).

38 Artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 kan dan ook niet aldus worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat waarin een verzoek tot gezinshereniging is gedaan, kan onderzoeken of aan het inkomstenvereiste van de gezinshereniger is voldaan door rekening te houden met een beoordeling van het behoud van deze inkomsten na de datum van indiening van dit verzoek (zie in die zin arrest van 21 april 2016, Khachab, C-558/14, EU:C:2016:285, punt 31).

39 Met betrekking tot deze bepaling, en met name de term „volstaan” daarin, heeft het Hof al geoordeeld dat deze bepaling, aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, bovendien aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet aldus dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager (zie in die zin arrest van 4 maart 2010, Chakroun, C-578/08, EU:C:2010:117, punt 48).

40 Derhalve vloeit uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene.

41 Uit het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, komt naar voren dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn.”

De Raad voegt hier nog aan toe dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 21 april 2016 in de zaak Khachab, C-558/14 als volgt heeft geoordeeld:

“23 Overeenkomstig artikel 4, lid 1, van richtlijn 2003/86 geven de lidstaten toestemming tot toegang en verblijf, uit hoofde van gezinshereniging, aan onder meer de echtgenoot van de gezinshereniger, mits is voldaan aan de voorwaarden van hoofdstuk IV van deze richtlijn, met het opschrift „Vereisten voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging”.

24 Als een van de in hoofdstuk IV bedoelde voorwaarden bepaalt artikel 7, lid 1, onder c), van deze richtlijn dat de lidstaten de ruimte hebben te eisen dat het bewijs wordt geleverd dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Overeenkomstig laatstgenoemde bepaling beoordelen de lidstaten daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen zij rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

25 Het Hof heeft reeds geoordeeld dat aangezien gezinshereniging de algemene regel is, de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 strikt moet worden uitgelegd. De lidstaten mogen hun handelingsvrijheid dus niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn en aan het nuttig effect daarvan (arrest O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 74 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

26 Hiertoe blijkt uit overweging 4 van richtlijn 2003/86 dat de algemene doelstelling van deze richtlijn is de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten te bevorderen door via de gezinshereniging een gezinsleven mogelijk te maken (zie arrest Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 69).

27 Bovendien heeft het Hof al geoordeeld dat artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 niet aldus mag worden toegepast dat deze toepassing zou indruisen tegen de grondrechten zoals neergelegd in met name artikel 7 van het Handvest (zie arrest O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 77).

28 Artikel 7 van het Handvest mag niet aldus worden uitgelegd dat het de lidstaten hun beoordelingsmarge ontzegt bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging. De bepalingen van richtlijn 2003/86 moeten bij dat onderzoek echter worden uitgelegd en toegepast tegen de achtergrond van met name artikel 7 van het Handvest, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de verzoeken om gezinshereniging onderzoeken teneinde het gezinsleven te begunstigen (zie in die zin arrest O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 79 en 80).”

En

“39 Ten slotte moet worden opgemerkt dat deze uitlegging wordt bevestigd door het doel van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86. Het bewijs van het inkomstenvereiste uit lid 1, onder c), stelt de bevoegde autoriteit in staat zich ervan te verzekeren dat na gezinshereniging zowel de gezinshereniger als zijn gezinsleden tijdens hun verblijf niet ten laste van de sociale bijstand van de betrokken lidstaat dreigen te komen (zie in die zin arrest Chakroun, C-578/08, EU:C:2010:117, punt 46).

40 Uit het voorgaande volgt dat de mogelijkheid waarin in artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 is voorzien noodzakelijkerwijs met zich brengt dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat op een prospectieve manier, na de datum van de indiening van het verzoek tot gezinshereniging, beoordeelt of de gezinshereniger stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten behoudt.”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder niet betwist dat de verzoeker in het kader van zijn verblijfsaanvraag van 1 juni 2023 loonfiches van hemzelf heeft voorgelegd.

Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Bij de aanvraag dd. 01 06.2023 legde betrokkene de volgende stukken voor inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon:

(...)

• Loonbrieven met bijlagen van betrokkene van de periode oktober 2022 t.e.m. april 2023”

Vervolgens komt de gemachtigde in de bestreden beslissing tot de conclusie dat de referentiepersoon niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5, van de Vreemdelingenwet om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Er blijkt niet dat de gemachtigde hierbij rekening heeft gehouden met de loonbrieven van de verzoeker zelf. De gemachtigde erkent in de bestreden beslissing daarentegen wel dat de verzoeker zijn loonbrieven heeft voorgelegd voor de periode oktober 2022 tot en met april 2023, maar in zijn beoordeling van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen wordt niet meer naar deze loonbrieven verwezen.

De Raad benadrukt dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 7, lid 1, c, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, de Raad ertoe gehouden is om het nationaal recht conform het Unierecht uit te leggen en dat het Hof van Justitie in zijn arrest in de zaak C-302/18 van 3 oktober 2019 heeft geoordeeld dat *“uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort(vloeit) dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene.”*

Aldus kon de gemachtigde de bij de aanvraag gevoegde loonbrieven van de verzoeker niet zonder enige verdere motivering naast zich neerleggen bij de beoordeling van het stabiel en toereikend karakter van de inkomsten.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte nergens wordt toegelicht waarom de loonbrieven van de verzoeker niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van het stabiel en toereikend karakter van de bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 10, §2, derde lid, en §5 van de Vreemdelingenwet. De opgegeven motieven stellen de verzoeker niet in staat om te begrijpen waarom zijn eigen inkomsten buiten beschouwing worden gelaten. De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 11, §2, derde lid, en §5, van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

De verzoeker beroept zich tevens op goede gronden op een schending van artikel 10ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

De verweerder heeft deze verplichting om een behoefteanalyse uit te voeren in de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkend. Immers wordt als volgt gesteld: *“Cf. 10ter, §2 dient de minister of zijn gemachtigde, wanneer men niet voldoet aan het toereikende karakter van de bestaansmiddelen, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”*

Niettemin moet de Raad samen met de verzoeker vaststellen dat uit niets blijkt dat de verweerder daadwerkelijk heeft onderzocht welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar gezin nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Bijgevolg dient eveneens een schending van artikel 10ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

3.2.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Nu de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (cf. RvS 18 december 1990, nr. 36.050 en RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Hoger onder punt 2.2. werd reeds vastgesteld dat de verweerder nagelaten heeft om een nota met opmerkingen in te dienen. Ter terechtzitting erkent de vertegenwoordigster van de verweerder dat er geen nota met opmerkingen werd ingediend en verwijst zij naar het administratief dossier. Zodoende wordt geen concreet verweer(middel) naar voor gebracht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2024 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DE GEYTER, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE